

## Poldkina živinica.

Lepo število, enaintrideset glav — vse je Poldkino. In kako rada ima naša Poldka to živinico! Živinica pa tudi kaj dobro pozna svojo ljubko gospodinjico.

Še sosedova muca, s črnim noskom, skače za Poldko in se ji dobrika. Ko je Poldka ležala bolna, se je muca kaj pogosto vtihotapila, bodisi skozi duri, ali pa skozi okno k Poldki v sobo in je čepela ob vznožju Poldkine postelje. No, pa je Poldka tudi poskrbela in si je zagotovila še dalje prijateljstvo z lepo mucu. Vedno je imela kaj dobrega prihranjenega zanjo. In to je privedlo črnonosko še pogosteje k bolni prijateljici, k Poldki.

A muca črnonoska je le sosedova. Poldka ima pa svojo živinico. Oh, kaj ima vse! Začnimo kar pri zajčkih, dasi so prišli ti zadnji k hiši. Dva zajčka, starejša, sta siva. Eden, z daljšimi uhlji, je precej poreden. Ubogo Poldko je že oprasnil po roki z ostrimi kremplji. O njem bomo že še slišali.

Dva zajčka sta pa še majčkena, malo večja kakor Poldkina pest. Zamorčka sta, z lepim, belim ovratnikom. Potem je pa še šest nekaj večjih rjavčkov. Kako so lepi, kadar sede na zadnjih nožicah! Poldka pravi, da bi šli že lahko v šolo.

In še nekaj pišek ima Poldka, večjih in manjših. Koklja vodi lepo število piščet. Pa ta uboga koklja! Tisti porednež, sivi zajček, jo vedno podi. To vam je boj in gonja! Pa uhljatega poredneža ne izmodri kokljin kljun. Kako se zaganja porednež vanjo! »Ko, ko, ko, kokoko,« kliče koklja Poldko, ki priteče na pomoč. Poldka se pa nikdar ne prepira in nikomur ne nagaja. Oh, kako jo žalosti to nesoglasje med njeno živinico! Ta grdi zajček, koliko ji dela preglavice! — »Ali boš šel! Čakaj, mamí bom povedala!« Včasih Poldka še malo zaplaka, prav majčkeno; če se boj ne pomiri, pa vzame šibo in razkropi prepirljivce.

Taka vam je Poldkina živinica.

Fr. Z—č.

